

1

Donkere wolken pakten zich samen. Ze omarmden elkaar alsof ze troost zochten voor het grote verdriet dat ze zo meteen op de aarde zouden loslaten.

De zweele stem van Natalie Imbruglia galmde door de luidsprekers van de Citroën Berlingo 3-zits. Lore Nauwelaerts, die de auto bestuurde, zong mee uit volle borst en wipte onstuimig van links naar rechts. *‘Well, you couldn’t be that man I adored. You don’t seem to know, seem to care what your heart is for. No, I don’t know him anymore...’*

Om de paar seconden wierp ze een verliefde blik op Indra Biemer, die in de middelste passagiersstoel zat. Indra schudde glimlachend het hoofd, maar toen ze Lores warme hand op haar dij voelde, trok er een rilling van haar tenen tot haar nek. Kippenvel verspreidde zich over haar hele lichaam. Haar droom, haar verlangen was sinds vandaag een feit. Het was niet langer een verlangen. Het was niet langer een droom. Het was echt.

Lore en zij vormden een stel. Maandenlang al was Indra verliefd op Lore, dolverliefd. Haar hunkering had ze de hele tijd veilig opgeborgen. Die zat ergens verscholen diep in haar borststreek, waar ze een warm en teder gevoel teweegbracht, afgewisseld door een verstikkende, nijpende angst, die haar de adem benam. Dat ze lesbisch was, wist ze al heel lang, maar dat ze zoveel van haar vriendin Lore zou kunnen houden, was iets wat ze nooit had durven te denken.

Teder nam ze Lores tengere vingers in haar handen, bracht ze naar haar lippen en kustte ze hartstochtelijk. Lore en zij. Zij en Lore. Magie. Betovering. Geluk.

Toen Indra een hobbel in de weg voelde, bracht ze Lores hand voorzichtig terug naar het stuur. Het was nu niet het moment om de auto met één hand te besturen. Grote, dikke druppels vormden de voorbode van het hondenweer dat werd verwacht. Indra tuurde naar buiten. De wind loeide hard en de takken van de bomen leken wel aan het stijldansen. Een tango of een andere ballroomdiscipline.

Ze verlieten de bebouwde kom. De weg was amper verlicht. Hoewel Indra bijna nooit bang was als ze met iemand meereed, werd ze nu wel overvallen door angst. Het was alsof de duisternis Lore aanzette tot roekeloos rijden. Ze besloot om er maar niets over te zeggen en keek bezorgd opzij. In de rechterstoel zat Andreas, Lores ex-liefje. Hij was straalbezopen. Indra voelde zich schuldig. Waarom had ze niet tijdig ingegrepen en ervoor gezorgd dat hij niet zoveel had gedronken? Waarom hadden ze allemaal zoveel gedronken?

‘Andreas?’

Geen antwoord.

‘Laat hem toch,’ zei Lore met een wuivend gebaar. ‘Die wordt de eerste uren toch niet wakker.’ Ze grinnikte. ‘Zelfs als ik hem bleekwater had gegeven, had hij het nog achterovergeslagen.’

Indra lachte niet mee. Het ging al enkele maanden echt bergafwaarts met Andreas. Sinds hij was gaan studeren aan de Brusselse universiteit en daar op kamers woonde, was hij wel drie keer betrapt op dronken rijden. Vorige week nog was de politierechter niet mals geweest voor hem. Zijn rijbewijs was voor twee maanden ingetrokken. Zijn ouders hadden hem een laatste waarschuwing gegeven. Indien hij ervoor koos om nog langer door te gaan met zijn *living on the edge attitude*, zou zijn studentenleven sowieso snel afgelopen zijn en zou hij uit werken moeten gaan.

Indra voelde zich schuldig. Andreas had het haar niet met zoveel woorden gezegd, maar ze wist dat hij eraan kapotging dat de relatie met Lore op haar laatste benen liep. Voor hem een reden te meer

om het telkens weer op een zuipen te zetten.

De regen kletterde op de voorruit. Het zicht bedroeg nauwelijks enkele meters. Nog een paar dreven door en dan waren ze bij Andreas' huis in Keerbergen. Zijn ouders waren niet thuis. Als ze erin slaagden hem veilig op de bank of in zijn bed te leggen, kwam alles wel goed. Hoe hij zich morgen zou voelen, was een andere vraag.

'Is het de derde of de vierde links?' vroeg Indra, die vooroverboog en haar best deed om zich te oriënteren.

'De vierde,' antwoordde Lore.

'Heb je een sleutel van zijn huis?'

'Hangt hier aan de sleutelbos.'

Plots hoorden ze gejuel.

Indra draaide bruusk haar hoofd opzij en riep Andreas' naam. 'Andreas? Gaat het wel met je?'

Andreas reageerde niet. Indra knipte het waaklampje van de auto aan en schrok. Zijn lippen waren bijna paars en aan de uithoeken van zijn halfgeopende mond hingen slierten braaksel.

'Lore?'

'Ja?'

'Het gaat niet goed met Andreas.'

'Laat hem toch gewoon slapen. Die kerel is straalbezopen.'

'Ik denk dat we er toch beter aan doen even te stoppen. Hij heeft overgegeven en is bewusteloos. Straks stikt hij nog in zijn braaksel. Hij zou niet de eerste comazuiper zijn die in het ziekenhuis belandt.'

'Overdrijf je nu niet een klein beetje?' zei Lore. 'Wat Andreas doet, zou ik nog geen comazuipen noemen. Dat is het nog net niet. Ik hoop wel dat hij zich herpakt.'

'Lore, naar de kant, zeg ik je! Ik ben ernstig.'

'Ik zie dat je het meent. Straks word ik nog jaloers om je bezorgdheid om Andreas.'

'Doe niet zo,' bitste Indra.

Duidelijk tegen haar zin zei Lore dat ze zo meteen zou stoppen.

Maar in plaats van dat ze gas terugnam, duwde ze het gaspedaal dieper in en zette de muziek harder. Als een drummer die helemaal opgaat in het ritme van zijn muziek, schudde ze haar hoofd van voren naar achteren, waardoor haar lange, schuine pony voor haar ogen viel en haar het zicht belemmerde.

Indra voelde zich verstrakken. Haar bezwete handen klemden zich om de rand van de autostoel. Apathisch keek ze voor zich uit.

‘Lore? Ik heb je wat gevraagd,’ siste ze tussen haar tanden.

‘We zijn er bijna,’ zei Lore.

Indra zuchtte machteloos. Ze sloot haar ogen en voelde hoe ze begon te duizelen. Ze had zelf ook te veel gedronken, maar was zeker de nuchterste van de drie.

De regen gutste over de voorruit. De ruitenwissers konden de hoeveelheid water niet verwerken.

Indra observeerde Lore vanuit haar ooghoeken. Haar vriendin was assertief en koppig. Vooral dat laatste. Meestal vond Indra dat aantrekkelijk, maar nu was dat zeker niet het geval. Helemaal niet.

Lore was bloedmooi. Haar mahoniebruine haar glansde zo hard dat je je er bijna in kon spiegelen. Haar groene ogen, met de natuurlijk krullende, lange wimpers, waren bijna fluorescerend en als ze je diep in de ogen keek, wilde je maar één ding: dat ze niet wegkeek. Lores geprononceerde wenkbrauwen, die als brede bogen waren, accentueerden haar fijne gezicht. Indra vond dat Lore als twee druppels water leek op haar overleden moeder. Ook zij was een beauty geweest, die door een slepende ziekte veel te jong was moeten gaan. Lore was toen negen geweest. Haar vader was strafpleiter en had uiterlijk niets wat je aantrekkelijk kon noemen. Hij had, zo beweerde hij, zijn dochter het leed bespaard van een stiefmoeder, maar hield er wel voldoende minnaressen op na. Daar had zijn geliefde dochter geen hinder van. Lore was verwend. Rotverwend. Haar vader deed alles, maar dan ook werkelijk alles voor zijn

enige kind. Lore hoefde maar een wens of een verlangen kenbaar te maken en de volgende dag werd die droom al werkelijkheid. Maar dat was niet alleen zo bij haar vader. Lore had een zeer sterke wil, ze was opdringerig en wist anderen zo in te palmen dat ze meestal wel kreeg wat ze wilde.

‘Lore? Nogmaals, wil je, alsjeblieft, wat gas terugnemen?’ vroeg Indra. Haar gespannen gevoel had nu plaatsgemaakt voor angst.

‘Hé, lieverd, wil je ophouden met zeuren of je mag te voet naar huis,’ repliceerde Lore. ‘Geniet nou toch eens van de muziek en van mijn gezelschap. We hebben iets te vieren, denk je niet?’

Tot grote ergernis van Indra gleed de auto heel even af van de weg. Lore zei niets maar schakelde een versnelling lager.

Met beide handen losjes aan het stuur leunde ze achteloos achterover en racete verder door de verlaten straten van Keerbergen.

Plots hoorden ze een beangstigend geluid naast zich. Indra draaide haar hoofd bruusk opzij en zag Andreas naar lucht happen. ‘Lore,’ schreeuwde ze paniekerig, ‘dit loopt niet goed af. Ik wil dat je onmiddellijk stopt, nu.’

‘Waarom?’

Indra kneep hard in Andreas’ wang en riep zijn naam.

‘Hij reageert niet meer. Hij reageert niet meer, verdomme.’

‘Overdrijf je nu niet een beetje?’

‘Kijk dan! Kijk dan!’

Lore keek opzij, maar het enige wat ze zag, waren de contouren van de man met wie ze een jaar lang lief en leed had gedeeld. In de weerkaatsing van de ruit zag haar gewezen vriendje er inderdaad niet florissant uit. Zijn griezelige, grijze ogen starden voor zich uit alsof hij de dood recht in de ogen keek.

‘Oké, het is al goed,’ zei Lore toegeeflijk. ‘Ik zet de auto even aan de kant.’

Op dat moment slaakte Indra een angstaanjagende kreet. ‘Lore, let op...’

Lore draaide haar hoofd bruusk naar voren, maar het was te laat. In de lichtbundels van de koplampen zag ze uit het niets twee gestalten opduiken... Het waren twee fietsers, die in het midden van de zanderige weg reden.

Verder lezen? Bestel nu het boek!